

דעם רבינ'ס עיוכס

אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

בס"ד

שלה בא"י תשפ"ג

גליון 144

דער ריינער קוואל

א גוט שבת פאר אלע אידן

די וואך איז די תורה מאַרץ וועגן די מרגלים
און זייער ענש. פרייטאג צונאכטס הייבט מען
אן לכו נרננה דער ערשטער קאפיטל פון קבלת
שבת און דער חזן צוזינגט זיך: "ארבעים שנה
אקוט בדור ואמר עם תעי לבב הם... אשר
נשבעתני באפי אם יבאון אל מנוחתי (תהלים
צה, יא)" דער אויבערשטער האט געשוואוירן
אז דער גאנצער דור המדבר וועט נישט
אריינגיין אין ארץ ישראל, וועגן די זינד פון די
מרגלים, נאר פלב און יהושע האבן זוכה געווען
אריינגוגיין.

וואס איז אזוי הארב דער ענש פון די מרגלים,
אז די מרגלים זאלן זיך דרייען פערציג יאר אין
מדבר און דארט שטארבן, און זיי אליין האבן
באקומען אזא שווערע שטראף?

לאמיר זען וואס ר' נתן שרייבט אין נדרים ד'
וועגן די מעשה און זיך אפּלערנען וויאזוי מיר
זאלן חס ושלום נישט זיין קיין מרגלים און זיך
נישט אפּלערנען פון זיי. עס איז דא א תורה אין
לקוטי מוהר"ן תורה ז' חלק שני, ווי דער רבי
רעדט אז דער עיקר זאך פון א צדיק און יעדער

איד איז ער זאל זיין סיי פון די דרי מטה און פון
די דרי מעלה. דאס מיינט אז עס איז פארהאן
דרי מעלה - מלאכים וואס וואוינען למעלה
און דרי מטה דאס איז מיר מענטשעלעך - פון
פלייש און ביין מיט שוועריקייטן און יסורים -
וואס וואוינען דא אונטן.

בעפאר דער באשעפער האט באשאפן דעם
מענטש האבן די מלאכים מקטרג געווען און
געזאגט: "מה אנוש כי תזכרנו וכן אדם כי
תפקדנו (תהלים ח, ה)" פארן וואס זאל מען
באשאפן א מענטש וואס קען זיך נישט האלטן
אין א גלייכע ליניע, ער פאלט אראפ, ארויף, ער
איז נישט קיין מסודר דיגער בריה, שטענדיג
האט ער עליות און ירדות. די מלאכים האבן
נישט געוואלט גלייבן אז דער באשעפער האט
א נחת רוח פון אזא סארט באשעפעניש וואס
פלאגט זיך און יעדע פאר מינוט איז ער עפעס
אנדערש, איין מינוט איז ער א גלח און א מינוט
א מלאך!

דער דאזיגער קטרוג פון די מלאכים האט גורם
געווען אז די מרגלים האבן נישט געוואלט
גלייבן אז זיי האבן בכלל עפעס א ווערד, ווי
מען זעט אין די פרשה ווי די מרגלים זאגן:
"ושם ראינו את הנפילים בני ענק מן הנפילים
ונהי בעינינו כחגבים וכן היינו בעיניהם (במדבר
יג, לג)" די נפילים זענען די מלאכים וואס האבן
מקטרג געווען אויף די מענטשן ביים וועלט-

המשך קומענדיגע זייט

פון יעדן אינגל, פון יעדע קליינע חוט השערה וואס ער רירט זיך צו צום באשעפער.

דערפאר האבן זיי באקומען די שטראף אז זיי האבן נישט געקענט אריינגיין אין ארץ ישראל, ווייל אין ארץ ישראל קען נישט אריינגיין נאר ווער עס האלט זיך קליין און איז א ריכטיגער ענין - ווען מען דארף זיך האלטן קליין, ווייל די מרגלים האבן זיך געהאלטן גרויס, זייער פגם איז געקומען פון גאָה.

אבער יהושע און כלב האבן זוכה געווען אריינצוקומען אין ארץ ישראל. יהושע האט געהאט די שטארקייט בכח זיין גרויסער רבי משה רבינו, אזוי אויך כלב איז געגאנגען צו קברי אבות און דארט איינגעריסן נישט אריינצופאלן אין דעם ביטערן פגם פון די מרגלים, וואס ליידער פאלן אסאך מענטשן אריין אין דעם פגם און גלייבן נישט אז דער אויבערשטער האט א נחת-רוח פון זיי.

זאל דער באשעפער העלפן אז עס זאל שוין פארראכטן ווערן דער פגם פון די מרגלים און דער כח הצדיק זאל בקרוב נתגלה ווערן אויך דער וועלט, אמן ואמן.

באשאפונג און דער אויבערשטער האט זיי אראפגעווארפן אויף דער וועלט און זיי זענען דורכגעפאלן מיט זייער נידריגע עברות, און פון די דאזיגע אראפגעפאלענע מלאכים איז געווארן דער פגם פון די מרגלים אז זיי האבן נישט געוואלט גלייבן אז דער אויבערשטער האט א נחת רוח פון זיי, די מרגלים האבן זיך געהאלטן ווי מורישקעס, און אזוי אויך האבן זיי זיך געהאלטן ווי היישעריקן אין די אויגן פון די גרויסע ריזן.

די אמונה אז דער אויבערשטער האט א וואונדערליכע נחת פון יעדן תנועה פון א אידיש קינד דאס האבן זיי פארלוירן, אנשטאט דעם האבן זיי זיך איבערגעגעבן אין די גרויסע אויגן פון די ריזן און זיך צונישט געמאכט אין זייערע אייגענע אויגן. אבער די מרגלים האבן נישט געוואוסט אז אין ארץ ישראל באקומט מען די פעסטע אמונה אז דער אויבערשטער האט א נחת און שעשועים פון יעדן איד באזינדער.

הגליון נתנדב ע"י הר"ר שלמה שישא הי"ו
לרגל נישואי בנו בשטומ"צ

הגליון נתנדב ע"י הר"ר מתת' דאווידאוויטש הי"ו
לרגל נישואי בתו בשטומ"צ

הגליון נתנדב ע"י הר"ר יוסף פרידמאן הי"ו
לרגל נישואי בנו בשטומ"צ

צו מנדב זיין די גרויסע הוצאות פונעם סיום וואס ווערט פארקומען אי"ה ר"ח תמוז הבעל"ט רופט די עסקנים: 053-4142-537 אדער 347-231-9084

צירכ האלפעלער באווייט וואונצער
פאר זיינע ליבע קינדער

טוב להודות

זונטאג האט מיין רבי גערעדט פון א נושא וויפיל מען דארף דאנקן דעם אויבערשטן, אויף יעדע פֿרט און פֿרט זאל מען ארויסזאגן און דאנקן דעם באשעפער. דאנקן אויף דער געזונט, לויבן דעם באשעפער אז איך בין געבוירן געווארן א איד, און איך לערן אין א אידישע חדר, איך גיי מיט פֿאות און א קאפל, א.א.וו.

השבת אכדה

די מעשה איז געווען אזוי, מיין מאמע האט פֿארלוירן א טייסטער, זי איז עס צוריק געגאנגען וזכן דארט וואו זי האט עס פֿארלוירן, אבער זי האט עס נישט געטראפן. איך מיט מיינע שוועסטער קינדער האבן געדאוונט און געזאגט תהלים אז מען זאל עס געפינען, אינמיטן קלינגט איינער מיין טאטן און זאגט אז ער האט געטראפן דעם טייסטער עס איז געשטאנען אויף דעם ענקער דעם טעלעפאן נומער.

איך האב טאקע גענומען די עצה און זיך גענומען דאנקן דעם טאטן אין הימל. אזוי ווי איך גיי ארויס פון חדר טרעף איך אויף דער ערד א צענער! שפעטער האב איך זיך געשפילט מיט מיינע חברים אדשואים און איך האב זייער שוין פֿארדינט. טאטע איך דאנק דיר אז איך האב א מויל דיר צו דאנקן!!!

מען זעט פון דא דער כח פון תפלה

(אין ארץ ישראל איז פֿארהאן א שפיל פון קינדער 'אדשואים' מען שפילט און מען טוישט זיך ארום קערעלעך פון עפריקאט, זעט אויס אז דער שפיל איז מער פון אכציג יאר אלט - נאך פון אלט שטאט ירושלים, ווען די אידן האבן געוואוינט אינאיינעם להבדיל מיט די אראבער, עדשו אין אראביש מיינט א קערל)

אזוימקומענדיג פון חדר האב איך געהאט זייער שטארקע ווייען, עס האט מיר זייער דערשראקן צום ערגסטן, אבער איך האב גענומען די עצה פון תפלה, און די ווייען זענען אנטלאפן אזוי ווי זיי זענען געקומען, עס איז נישט געבליבן קיין זכר, געלויבט דער אויבערשטער איך קען שוין גיין אין חדר געזונטערהייט.

נחמן

א קארלינער ברסלב'ער געשריי

א גוטן איך וויל דערציילן א מעשה. איך וואוין אין בית שמש. איין שבת זענען מיר געווען אין ירושלים ווייל אונזער גאנצע משפחה האבן דארט געהאט א שבת-התאחדות פאר אלע פעטערס און קרובים.

איך האב זייער הנאה פון דעם רבי'נס ליכט.

איין אעשה'סע

געוויקט ביי איינעם פון די תלמידי בעל שם, האבן גאנץ געוויס אויף געשריגן נישט נאר ביי ספירת העמר נאר אויף ביי יעדע תפלה פון די דריי תפלות. ווי באוואוסט איז ביים בעל שם הקדוש געווען איינגעפירט צו דאווענען מיט א ברען און הויך קול, תפלה בכח, אזוי ווי ר' נתן דערציילט אין חיי מוהר"ן אז ווען דער רבי איז אריינגעקומען אין שטאט ברסלב האט ער זיך איינמאל געשטעלט ביים טיר פון זיין שטוב וואו עס איז געווען א בית מדרש און גע'מוסר'ט דעם עולם אז זיי דאווענען נישט ווי עס דארף צו זיין.

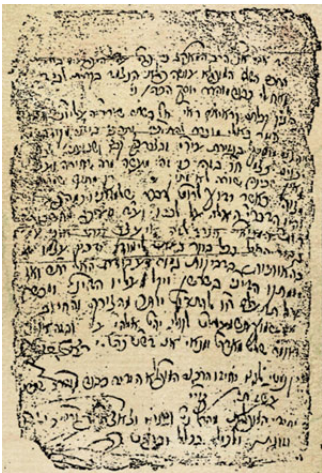
ר' נתן שרייבט, 'מיר האבן באלד פארשטאנען אז דער רבי וויל צוריקברענגען 'עטרה לישנה' מען זאל דאווענען מיט פונגה און א ברען, בכח גדול אזוי ווי די ערשטע חסידים פון צייטן פון בעל שם טוב און זיינע תלמידים.

ווייל אין רבי'נס אינגע יארן האבן די חסידים זיך שוין ליידער אפגעקילט דערפון... און דער רבי האט זייער שטארק זיך געפלאגט און זיך

דארט וואו מיר זענען איינגעשטאנען איז געווען זייער ווייט פון א ברסלב'ע שול, דעריבער זענען מיר געגאנגען דאווענען אין א שול פון עפעס אן אנדערע חסידות. אזוי ווי עס איז געווען די טעג פון ספירה, ווען עס איז געקומען צו ספירה ציילן האב איך זיך ווי נאטורליך גענומען זאגן הויך אויפן קול די הייליגע ווערטער, אבער די חסידים פון דער שול זענען נישט געווען געוואוינט צו הערן אזעלכע צעקות, איז צוגעקומען צו מיר אן איינגערמאן און זיך אנגערופן: "אינגל דא איז נישט קיין קארלינער שול!!".

איך האב זיך אביסל פארשעמט, אבער איך האב אנגענומען די בויזנות באהבה און טאקע שפעטער האב איך פארדינט הונדערט 'אדשואים', האב איך געזען אז דער אויבערשטער צאלט צוריק פאר די בויזנות.

נחמן היקר, אשריך, אשריך!! אז דו ביסט געגאנגען מיט דעם רבי'נס עצה פון 'אחד הי אברהם' און געדאוונט הויך אויפן קול. זעט אויס אז דער איד האט נישט געוואוסט אז אין ברסלב'ער שרייט מען אויך און אויך אז זיינע איר-עלטערן וועלכע האבן זיך לכאורה

געפארעט דאס פארעכטן און צוריק ברענגען דאס דאווענען צו איר אמאליגע גלאנץ.

כתב יד מן הייליגן בעל שם

דער בית החיים אין אומאן

זיך צאמגעקליבן צו איין גרופע אונטער-
די פירערשאפט פונעם באקאנטן אַרכי-
מערדער און טעראריסט גאַנטע'ימח שמו.
ציושעטע האָט זיך די גרופע היידאָמאַקעס
אַרויס געלאָזט אויף די דערפלעך און
שטעטלעך אויס אוקריינאַ, וואו אהין זיי
האַבן נאָר דערגרייכט האָבן זיי זיך באַלד
אַ לאַז געטאַן אויף די פריצים און גיט-
האַלטער פונעם דערפל, זיי אויסגעשחטן
און אויסגעפלינדערט וויפיל עס איז
געגאַנגען. נאָכן איבער לאָזן אַ טאָטאַלן
חורבן פון אונטער זיך, האָבן זיי מאַרשירט
צום קומענדיגן שטעטל.

באַזונדער שרעקעדיג איז געווען דער
ביטערער שיקזאַל פון די אידישע
איינוואוינער, וועלכע די היידאָמאַקעס
האַבן באַשולדיגט אַלץ גוטע פריינט צו די
גראַפן פאַרנעמענדיג שטעלעס אין זייערע
קרעטשמעס און גיטער. דערזעהענדיג
אַ איד פאַר זייערע אויגן איז די צוהיצטע
בלוט פון די דאָזיגע חיות אַרויף געשטיגן
ביזן העכסטן גראַד. אויב זייער שנאה צו
יעדן באַשעפעניש איז געווען בייסיג, איז
עס קעגן אידן געווען שטעכעדיג. ווי נאָר
זיי האָבן אָנגעטראָפן אין איינס - אָדער
מערערע - אידן האבן זיי אָנגעכאַפט און
געפייניגט מיט יעדן סאָרט פייניגונג וועלכע
איז זיי נאָר אַרויף געקומען אויפן געדאַנק,
גע'הרגיעט מיטן גרעסטן מיטזע משונה
וואָס מען קען נאָר אויסטראַכטן רח"ל. די
אידן וועלכע האָבן באַוואוינט די שטעטלעך
און געגנטער אַרום אומאַן, הערנדיג איבער
דעם שרעקליכן באַנדערוצחים וועלכע גייען
פון שטאָט צו שטאָט און הרגענען אידן אָן
קיין רחמנות. זענען זיי אַלע אַנטלאָפן קיין
'אומאַן', צוליב דעם וואס דער גובערנאַטאָר
פון שטאָט איז געווען זייער אַ פיינער
מענטש און אַ אידן-ליבהאַבער.

דער בית החיים טראָגט אַן אַלטן היסטאָריע
פון שוין איבער 250 יאָר. די שטיינער דאָ
זענען שטומע עדות צו דעם מעכטיגן
קידוש השם וועלכע איז אַרויף געגאַנגען
אין הימל פון אָט דעם דאָזיגן קליין פעלדעל.
דאָ איז אַמאָל געשטאַנען דער הייליגער
מזבח אויף וועלכן מען האָט מקריב געווען
די הייליגסטע קרבנות אויף דער וועלט
- אידישע קינדער וועלכע ווילן נישט
לייקענען אין זייער גאָט פאַר קיין שום
פרייז. אָט דאָ אויף דעם באַדן האָט דער
אייבערשטער כביכול אַראָפּגעלאָזט אַ פאַר
טרערן אויף זיינע ליבע שעפעלעך וועלכע
ווערן אויסגעקוילעט דורך גרויזאַמע
מערדערישע גוים, און פון דאָנעט האָט
זיי די שכינה אויפגענומען, זיי געגלעט
מיט אירע פליגלען פיל מיט מוטערליכע
ליבשאַפט און אַריינגעפירט צו זייער
ליכטיגן אויסגעבענקטן פלאַץ אונטערן
'כסא הכבוד'.

*

געווען איז דאָס אין די עפאָכע פון די
"היידאָמאַקעס", דאָס זענען געווען אַ
קליקע פון צולאָזטע פויערן, וועלכע האָבן
נישט געוואָלט דערליידן צו זיין אונטער
געוואָרפן אונטער די רייכע פריצים וועלכע
הערשן אויף זיי און באַדן זיך אין געלט;
אין דער צייט וואס זיי האָרעווען ביטער
שווער פאַר אַ קאַרג שטיקל ברויט. די האבן

דער רבי לערנט אונז גוטע מדות

התמקדות

וואס טוט מען? האבן די קינדער געפרעגט איינער דעם צווייטן, ווי גייט מען דארטן אַנקומען? יוסף האט זיך אַרומגעדרייט מיט אַ אַראַפּגעלאַזטע נאָז, און געזאָגט: איך האב עס נאָר נעכטן באַקומען און שוין האב איך עס נישט... אַלעמענס אויגן זענען געווען געוואַנדן צום הויכן גרויסן בוים וואס איז געשטאַנען ביי די לינקע ברעג פון הַצַר, און יעדער האט פּראַבירט טרעפן אַ עצה.

ס'איז געווען נאכמיטאג נאכן חדר ווען אלע קינדער האבן געשפילט אינאיינעם מיט די נייע טאבע וואס יוסף האט געברענגט, די שפיל איז געווען אין די גרעסטע טעמפּא. ווען פּלוּצלונג האט שמילי געגעבן אַ הויכע וואַרף די טאבע און ס'איז אַרויפגעפּלויגן אויפן גרויסן בוים. זעהט אויס אז די טאבע האט זיך דאַרטן געטראפן אַ באַקוועמע ווינקל, וויל וויפיל מען האט נאָר פּראַבירט רוקן און שאַקלען די בוים איז זי דאַרט געבליבן פאַרשטעקט און נישט געטראכט זיך צו רוקן פון אַרט. ביז שמעון איז געקומען מיט אַ געדאַנק אפּשער וועט מען אים העלפן אַרויפּקריכן אויפן בוים פּראַבירן רוקן אַביסל די העכערע בלעטער אז די די טאבע זאל פּאַלן.

אומר ועושה, יוסף האט גענומען שמעון אויף זיינע אַקסלען און

שמעון האט זיך אַראַפּגעכאַפּט אויף אַ צווייג, און פון די צווייג צו נאָך איינע און פּראַבירט שאַקלען די בלעטער אַבער אַן ערפּאַלג, ער האט אַראַפּגעקוקט אויף אונטן מיט אַ תּנוּעה מיט די קאַפּ, אפּשער לאַזט מען אַפּ? ס'גייט נישט! אַבער די קינדער וואס זענען געשטאַנען פון אונטן ביים בוים האבן אים געשריגן, שמעון נאָך אַביסל, נאָך איין שאַקל, פּראַביר פון די אַנדערע זייט, מיט יעדע ריר וואס שמעון איז געלונגען צו רוקן די טאבע, זענען די געשרייען פון די קינדער אונטן געווארן שטאַרקער: הא הא עס פאַלט שוין אַראַפּ... ביז ענדע נאָך אַ לאַנגע צייט האט שמעון געגעבן עפּעס אַ שטופּ אַ צווייג און די טאבע האט זיך געגעבן אַ גליטש אַראַפּ אין מזל'דיגע שעה...

נאָר וועגן דיר האב איך שוין צוריק מיין טייערע טאבע! האט יוסף געזאָגט פאַר שמעון, גיין האט אים שמעון געענטפּערט: מיר אליינס וואלט נישט געלונגען! אייערע אלע געשרייען צו מיר איך זאל פּראַבירן נאכאַמאַל און נאכאַמאַל דאס האט מיר געשטאַרקט, ווען נישט איך האב אייך אלע וואס שטייען פון אונטער די בוים און שטאַרקן מיר וואלט איך לאַנג אויפּגעגעבן...

יעדע זאך וואס אַ מענטש וויל דערגרייכן אין לעבן גייט ער פּריער אַריבער שוועריגקייטן און פּלאַג, אסאך מענטשן ווען זיי זעען אז ס'גייט נישט אזוי גרינג לאָזן זיי נאָך, און געבן אויף, נאָר די וואס שטאַרקן זיך איבער די שוועריקייט און כאַטש ס'גייט זיי נישט לאָזן זיי נישט נאָך דעם ווילן און פּראַבירן נאָך אַ מאל און נאָך אַמאַל, זיי דערגרייכן!

אויב עס איז אזוי אין גשמיות'דיגע זאכן איז אונדאָי און אונדאָי אין רוחניות שפילט זיך אפּ די זעלבע זאך נאָר אין אסאך אַ גרעסערע פאַרנעם.

ווען א איד וויל זיך נעמען דינען השם יתברך, ער וויל אריינגיין אין קדושה, לערנט אונז דער רבי ז"ל אז דעמאלס איז די וועג אז מען שיקט אים פון הימל אסאך נסיונות און שוועריגקייטן, און מען דארף זיין א מוראדיגער עקשן זיך האלטן שטארק ווייל דער בעל דבר לייגט אויף דעם אלע כוחות, אז א איד זאל נאכגעבן און זיך מיאש זיין פון צו זיין א ערליכער איד, דעריבער מוז מען התחזקות! און התחזקות מיינט זיך שטארקן! זאגן פאר זיך אליינס גוטע דיבורים, דער אויבערשטער איז מיט מיר! די שוועריגקייט גייט מיר בויען! אויב ס'גייט שווער איז א סימן אז איך וויל א גוטע זאך...

... "גאט איז מיט דיר שרעק דיך ניט מיין קינד. גלייב מיר אז מיינע רייד זענען דורך אמת. אז דער רבי עליו השלום מיינט טאקי דין. איך זאג דיר פון זייניט וועגין, גאט איז מיט דיר. סע וועט אליין נתהפך לטובה ווערין. רק חזק ואמין מאד מאד..."

מען דערציילט אז איינער האט אמאל געטראפן א חשוב'ער רב אין זיינע יונגע יארן אין א שול און אים געזעהן זיך שאקלען איבער א סטענדער און דער רב זאגט צו זיך אליין אסאך מאל די זעלבע זאך: "די שווארצע נעכט, זיי באלויכטן! די שווארצע נעכט, זיי באלויכטן!" ער האט זיך אליין געשטארקט אז די שוועריגקייטן פון אנפאנג וועט אים נאך מיט די צייט לייכטן און שיינען, ווייל דאס איז דער סוד פון אלע צדיקים און ערליכע אידן, וויפיל זיי האבן זיך געשטארקט!

אזוי ווי ר' נתן ז"ל האט אמאל אויסגערעכנט אסאך צדיקים און געזאגט: "פארוואס האט ער זוכה געווען צו וואס ער איז אנגעקומען? ווייל ער האט געהאט אזויפיל התחזקות." אזוי האט ער אויסגערעכנט פיל גרויסע צדיקים וואס זיי האבן געהאט א גרויסע מאס התחזקות און האבן זיך געשטארקט אין שווערע צייטן, ביז ער האט אויסגעפירט: און פארוואס האט איד זוכה געווען צו וואס איד בין? ווייל איך האב געהאט אזויפיל התחזקות!

רוב מאל ווען עס גייט אריבער אויף א מענטש, און ער פילט אז ער טוט נישט אויף, ס'גייט אים נישט, דעמאלס נעמט ער זיך עסן דאס הארץ און ווערט אינגאנצן צובראכן. קומט דער רבי און לערנט אונז (ל"מ תנינא מ"ח) פונקט פארקערט, ווען ס'גייט שווער אין עבודת ה', דעמאלס דארף מען זיך שטארקן! ווייל אזוי איז די וועג אנקומען צו די קדושה, און אט די שווערע געפילן זענען אריבער אויף אלע גרויסע צדיקים וואס האבן דערגרייכט אין עבודת ה'.

נאך זאגט דארט דער רבי: "אונז האבן געהערט אז ס'איז געווען אמאל א גרויסער אמת'ער צדיק וואס האט געזאגט, 'אז ווען איינער - נישט קיין חילוק ווער, זאל זיין ווער עס זאל זיין - וואלט אים געשטארקט אין אנפאנג ווען ער האט אנגעהויבן טון אין עבודת השם און אים געזאגט: "אחי, חזק ואחז עזמך" ברודער שטארק זיך און דערהאלט זיך" וואלט ער זיך אסאך מער געאיילט און געלאפן אין זיין עבודה, אבער אין די יארן וואס ער האט זיך געפלאגט האט ער נישט געהאט קיינער וואס זאל אים שטארקן." דעריבער

שיחות שאחר המעשיות

און דאס איז דאך זיכער, א גרויסע שמחה וואס האט נישט קיין שאץ! - ווייל מ'קען דאך נישט אפשאצן די צווישנשייד און חילוק! טויזנטער און צענדליגע טויזנטער צווישנשיידן, וואס איז פארהאן צווישן די הייליגקייט פון א איד, פון דעם ג'ידריגסטן פון דייג'ידריגסטע - צווישן די שלעכטס און טומאה פון די גוים!

און אז דער מענטש וועט גיט געדענקען דעם אייבערשטן'ס חסדים איבער אים: "אז ער האט אים נישט באשאפן קיין גוים! - דאך ער זיכער זייער פארגרעסערן זיין שמחה דערמיט! - און דאס איז אזא סארט שמחה, וואס אויף דעם איז נישט פארהאן קיין עצבות!"

ווייל ממילא ווען ער דערפרייט זיך מיט אזא סארט זאך וואס ער טוט אליינס, קען מען נאך טרעפן דערויף עצבות אויף יעדן סארט שמחה - ווייל אין יעדן זאך וועט ער [ער בעל-דבר] אים טרעפן חסרונות, כדי אים נישט צוצולאזן זיך צו אויפהייבן און זיך דערפרייען!

אבער מיט דעם זאך פון: "שלא עשני גוי", וואס דאס איז נאר פונעם אייבערשטן אליין, ווייל דער אייבערשטער האט דאך דאס געמאכט, אז ער האט רחמנות געהאט אויף אים און אים נישט באשאפן קיין גוי! - וויאזוי איז מעגליך צו טרעפן א חסרון אינעם דאזיגן סארט שמחה, וויבאלד דאס איז דאך מעשה השם יתברך אליינס! - ווייל וויאזוי עס זאל נאר זיין [וואס ס'זייט אלץ אריבער אויף אים], איז דאך אבער נאטשיק פארהאן א ריזיגן צווישנשייד, צווישן אים און די גוים, אן קיין שיעור און אן קיין שאץ!

[אות ג] און דער אויבנדערמאנטער צדיק האט זיך אנגעהויבן צו דערפרייען דערמיט [מיט די שמחה פון "שלא עשני גוי"]! - און ער האט צוביסלעך צוביסלעך, זיך אנגעהויבן צו פרייען און זיך צו דערהייבן! - און יעדן מאל האט ער זיך מער און מער אויפגעהויבן און דערפרייט! - ביז ער איז אנגעקומען צו אזא שטארקע און גרויסע שמחה! אז ער איז צוגעקומען צו די שמחה וואס משה רבינו עליה שלום האט געהאט, בשעת ווען ער איז ארויפגעגאנגען אין הימל צו פאקומען די לוחות! [אבות דרבינו פ"ב ע"א]

ה - דער צדיק וואס איז אויף אים ארויפגעפאלן עצבות

[אות א] עס איז באוואוסט: אז עצבות/טרויעריגקייט, איז זייער א מאוסע מדה! און מ'דארף זיך זייער דערווייטערן דערפון! - און מ'דארף זיך אויפגעבן און זיך דערהייבן!

ווייל ער דארף וויסן: אז יעדן דיר און בייג, וואס דער מענטש רירט זיך און רוקט זיך, ווען ער גייט אריין אין עבודת-השם - איז זייער טייער אין אייבערשטן אויגן - אפילו ער רוקט זיך בלויז א האר! - ווייל וויבאלד דער מענטש איז אין א גוף, אין עולם-העשיה - איז דערפאר זייער שווער אויף אים, יעדן ריר און בייג! - דערפאר איז דאס זייער טייער אין אייבערשטן אויגן!

[אות ב] און עס איז געווען א מעשה מיט א צדיק: וואס איז ארויפגעפאלן אויף אים א גרויסן טרויעריגקייט [עצבות] און שוועריגקייט! - און ווען ס'איז זיך מתגבר אויף א צדיק עצבות, איז דאס זייער שווער פאר אים - ווייל אויף א צדיק, שטארקט זיך דאס זייער פיל!

ביז ס'איז ארויפגעפאלן אויף אים, אזויפיל פוילקייט [עצליות] און שוועריגקייט - ביז ער האט זיך שוין ממש נישט געקענט אונעקרידן פון זיין פלאץ, צוליב די גרויסע שוועריגקייט און עצבות וואס האט זיך זייער געשטארקט איבער אים!

און ער האט זיך געוואלט דערפרייען, און זיך דערהייבן! - און ער האט זיך מיט גארנישט געקענט דערפרייען און דערהייבן! - ווייל מיט יעדע זאך וואס ער האט זיך געוואלט דערפרייען, האט אים דער בעל-דבר געטראפן דערינען עצבות! - ביז ער האט שוין גארנישט געהאט קיין שום זאך מיט וואס זיך צו דערפרייען! - ווייל מיט יעדע שמחה וואס ער האט זיך געוואלט דערפרייען און זיך אויפהייבן, האט ער אים געטראפן דערינען עצבות!

און ער האט זיך אנגעהויבן צו דערפרייען, מיט די שמחה פון "שלא עשני גוי"! "באשעפער, איד דאנק דיר, אז דו האסט מיר נישט באשאפן קיין גוי!"

צו זיין ערשטן [עלצן] פלאץ! וואו ער איז געווען פאר ער
איז ארויפגעגאנגען?! - אין פארשטיי גוט! [זעה בילד ווייטער].

ביז ער איז צוריקגעגאנגען [צוריק אָנגעקומען] צום זעלבן
פלאץ וואס ער איז קודם דארט געווען [כשעת ער איז
געווען געצבוח]!

אין ער קוקט זיך אן, אין ער זעהט: אז ער איז ממש
אויפן זעלבן פלאץ וואו ער איז פריער געווען! און אז
ער האט זיך נאך גארנישט אוועקגערוקט פון זיין
פלאץ! נאר אפשר אזוי ווי א 'האר', וואס א מענטש
קען דאס נישט אפשאצן, נאר דער אייפערשטער!

און דאס איז געווען א גרויסן וואונדער אין צדיקים
אויגן: "אז ער איז דאך אזויפיל געפלויען אין די
'עולמות', און דא אונטן האט ער זיך גארנישט
גערוקט"!

האט מען אים געוויזן: אז ס'איז אזוי טייער אין דעם
אייבערשטנס אויגן, יעדן קליינעם 'יר' און 'ביג'
וואס דער מענטש רוקט זיך אויף דער וועלט אפילו
קלענער פון א 'האר'! - אז 'טויזנטער און צענדליגער
טויזנטער עולמות און מייל, זענען נישט ווערט [האבן
נישט אַזאַ גרויסן חשיבות] קעגן דעם! [דאס הייסט: אז דא אונטן
ווען מ'רוקט זיך א קליין פיצעלע, און מ'קוקט נאר אן צו 'עפעס א
(קליינעם) קדושה, אפילו נאר 'אזוי קליין ווי א 'האר' - איז דאס נאך
סאך מער טייערער, ווי 'טויזנטער און צענדליגער טויזנטער עולמות'
דארטן אויבן אין הימל (קלויס-הקלות, חול-המועד ג, יג; ראשית-הגד, ד, א).]

[אות ז] און די 'שמחה' האט אנגעהויבן
אנוועקצוגיין! ווייל 'שמחה' האט א 'גרעניץ', וואו עס
הייבט זיך אן, און וואו עס ענדיגט זיך! - און ווען די
'שמחה' האט זיך אנגעהויבן צו ענדיגן, האט זיך דאס
געענדיגט 'צוביסלעך צוביסלעך' - און ער איז
געווארן דערויטערט [פון דאָרט וואו ער איז ארויפגעפלויען]
'צוביסלעך צוביסלעך'!

[אות ה] און דאס צו פארשטיין [דאָך מען וויסן]: אז
ס'איז באוואוסט: אז דער דאזיגער 'צשמות'דיגער
וועלט, איז נאר א 'מיטל פונקט' אינמיטן די 'גלגלים',
ווי ס'איז ערקלערט דורך די 'בעלי-תבונה!' [חסכת
אסטראנאמע, די גאנג פון די זון, לְנֶה, און שטערנס - זעה: 'דמב'ם'
הלכות קדושה-חדש; ספר-הברית; ספר-המכנה פון רבי חיים וויטאל]!
- און פלישפון קעגן די 'עולמות-הקליונים', ווערט די
'נאנצע וועלט' זיכער נישט באטראכט, מער ווי א
'פינטעלע'!

און ס'איז באוואוסט: אז אלע 'שטריכן' וואס די
וועסט ציען פונעם 'מיטל פונקט' - זענען זייער נאנט
ביים 'פונקט', איינס צום אנדערן! און ווי מער זיי
דערווייטערן זיך פונעם 'פונקט', ווערן זיי מער
דערווייטערט איינס פונעם אנדערן!

און אזוי אויף ווען די 'שטריכן' דערווייטערן זיך נאר
אסאך פונעם 'פונקט', דערווייטערן זיך דאן אויף די

און אזוי אינצווישן וואס ער [דער 'אויבנדערמאנטער צדיק']
דערהייבט זיך און דערפרייט זיך אזוי - איז ער
געפלויען אין די 'עולמות', עטליכע טויזנטער מייל!
[דאס הייסט: ער איז געפלויען בתוך די 'עולמות', און ער האט
אנגעהויבן צו פליען פון דעם פלאץ אין 'עולם-הקליון' וואו ער איז
געווארן דארט פרייעד - זעה ווייטער!]

און אזוי אינמיטן, קוקט ער זיך אן, און ער [זעהט: אז
ער] איז זייער ווייט [העכער] פון דעם פלאץ וואו ער איז
געווען פריער!

און ער האט געהאט 'גרויס צער' - ווייל ער האט
געמיינט: אז ער וועט אריינפאלן צו עפעס א אנדערן
פלאץ! [ווייל וויבאלד ער האט זיך דאך גערוקט העכער, איז אויב
ער וועט אראפפאלן פון זיין עבודה - וועט ער דאך אראפפאלן אויף
אן אנדערן פלאץ, לויט וויפיל ער האט זיך גערוקט אויבן - זעה בילד
ווייטער] - און ס'וועט זיין אויף אים א גרויסן וואונדער
[ווען מ'וועט אים זעהן אויף א אנדערן פלאץ פון פריער - און מ'וועט
זאגן]: "אז ער איז פלוצלינג געלם געווארן" [פונעם
פריערדיגן פלאץ]! - און דער צדיק וויל דאך זיין
שטענדיג "הגעזעלכט" [מיקה, ו, ח]. "לעבן באהאלטן
און באשיידן"! [במילא וויל ער נישט מ'זאל זעהן: ווי ער שטייגט
און גייט העכער!]

[אות ז] און די 'שמחה' האט אנגעהויבן
אנוועקצוגיין! ווייל 'שמחה' האט א 'גרעניץ', וואו עס
הייבט זיך אן, און וואו עס ענדיגט זיך! - און ווען די
'שמחה' האט זיך אנגעהויבן צו ענדיגן, האט זיך דאס
געענדיגט 'צוביסלעך צוביסלעך' - און ער איז
געווארן דערויטערט [פון דאָרט וואו ער איז ארויפגעפלויען]
'צוביסלעך צוביסלעך'!

און ווען ער איז צוריק אראפגעגאנגען [אראפגעפלויען]
און דערנידערט געווארן, פונעם פלאץ וואו ער איז
דארט ארויפגעפלויען בשעת די [אויבנדערמאנטע ריזיגע]
'שמחה' - איז ער נישט גלייך צוריק אנגעקומען צו
זיין ערשטן פלאץ [אין 'עולם-הקליון'] פון וואו ער איז פון
דארט ארויפגעפלויען [זעה אויבן] - [דאס הייסט: אז ער איז
נישט אראפגעפלויען צוריק] אויפן זעלבן וועג-גאנג פון זיין
פליען [אויף ארויבן]! - נאר ער איז גלייך אנגעקומען
אונטן [דא אויף דער 'דאזיגער אונטערשטער-וועלט'], צום זעלבן
פלאץ פון וואו ער איז [געווען פריער ווען ער איז]
ארויפגעפלויען [פאר ער איז געווארן נאר פרייעד]!

און דערפאר איז געווען א גרויס וואונדער: אויף דעם
וואס ער האט זיך געטראפן, נאכדעם וואס ער האט
צוריק אראפגענידערט: ווי ער איז צוריק אנגעקומען

[שְׁעִינָה סד, ג] "קִיּוּן שׁוֹם אוֹיֵב, הוֹיץ דְּעַר אִיבְעֶרֶשְׁטֶער אַלְיִינִים - קִעַן נִישְׁט זְעָהן דָּאָס גַּטְס וְזאָס עַר וועט מאַכן, פֿאַר די וואָס הָאָפֶן צו אים!"

*

(אין 'חיי־מוֹהָר' סה, שְׁרִייבֶט רבי נתן ז"ל: די מַעֲשֶׂה פּוֹנֵעַם צִדִּיק וְזאָס איז אַיִנמאַל אַרײַנגעפֿאַלן אין אַ 'גְּרוֹיֶסן עֲצוּבוֹת' נכו', וואָס איז געשריבן אין 'ספּוֹרִימֶשׁוֹת' פּוֹנֵקט ווי אַיִךְ הָאָב דָּאָס גַּעְהֶערט פּוֹנֵעַם רִבִּינ'ס מוֹיל - הָאָב אַיִךְ גַּעְהֶערט פּוֹן אַיִנעם פּוֹן אַונְטֶער־לײַט: "אַז עַר הָאָט גַּעְהֶערט דֵּעם 'דָּאָזײַן מַעֲשֶׂה' פּוֹנֵעַם רִבִּינ'ס מוֹיל, אַיִן אַבִּסְל אַ אַנדֶערן גּוֹסח!" - און אַיִךְ אַיִנעם 'ספּוֹרִימֶשׁוֹת' איז געווען אַבִּסְל אַ 'עֲנֶדֶרונג' נכו'!

אַז עַס איז געווען אַ צִדִּיק, וואָס איז געווען אַיִן זײַער אַ גְּרוֹיֶסע מִדְּרִיגָה - וואָס עַר איז געווען פּוֹן די 'בְּעִלֵּי הַשְּׁבוּי־הַנֶּפֶשׁ', וואָס יעדן טאַג הָאָט עַר זײַךְ געמאַכט אַ 'הַשְּׁבוּי־הַנֶּפֶשׁ': "צו עַר הָאָט דֵּעם הײַנטיגן טאַג, רִיכְטִיג געדינט דֵּעם אִיבְעֶרֶשְׁטן בשׁלֹמוֹת, לוֹיט זײַן שְׁטײַגער שְׁטענדיג!" - און עַר הָאָט אַיִסְגֶּערעכנט די זאַכן וואָס עַר הָאָט געדאַרפט טוהן אין דֵּעם הײַנטיגן טאַג! און עַר הָאָט געפּוֹנען: אַז עַר הָאָט נִישְׁט זײַא געווען די־חֻבּוֹתוֹ בשׁלֹמוֹת אַיִנעם דָּאָזײַן טאַג!

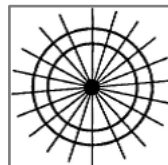
לְמַשָּׁל: עַר הָאָט געדאַרפט אַרומגיין אין שְׁטוּב אַהֲיִן און אַהֲעַר, אַזײַסל מאַל וויפּיל עַר הָאָט געדאַרפט לוֹיט זײַן 'הוֹיֶכן הַשְּׁגָה'! - און אין יענעם טאַג איז עַר נִישְׁט אַזײַסל אַרומגעגאַנגען אין שְׁטוּב, ווי עַס פֿאַסט לוֹיט זײַן מִדְּרִיגָה!

און דורכְּדֵעם איז עַר זײַער אַראַפּגעפֿאַלן אין זײַנע געדאַנקען! - ביז ס'איז אים שוין נישט מעגליך געווען זײַךְ אַויפּצולעבן! - ביז עַר הָאָט זײַךְ מַחֲזִיחַ געווען מיט דֵּעם וואָס עַר הָאָט זײַךְ געווען: "שְׁלֵא עֲשֵׂנִי גוֹי", "באַשעפּער, אַיִךְ דאַנק דיר, אַז דו הָאָסט מיר נישט באשאפן קיין גוֹי!"

[שְׁרײַבֶט רבי נתן]: און פּוֹן דֵּעם וועקסט פּאַרשְׁטײַט: די מעלה און די גְּרוֹיֶסקייט פּוֹנֵעַם דָּאָזײַן צִדִּיק, ווי גְּרוֹיֶס עַר איז געווען - אַז עַר הָאָט געהאַט אַזאַ הוֹיֶכע עבֹדָה מיט דֵּעם וואָס עַר איז געגאַנגען אַהֲיִן און אַהֲעַר אין שְׁטוּב! - אַז ווען עַר הָאָט נָאָר אַבִּסְל פּאַרמִינעֶרט פּוֹן דֵּעם דָּאָזײַן עבֹדָה, לוֹיט זײַן דִּיעָה, הָאָט עַר זײַךְ אַזײַן שְׁטאַרק מצער געווען - ביז עַר הָאָט זײַךְ שוין כּמעט נישט געקענט אַויפּלעבן מער - ווען נישט וואָס עַר דֶּערמאַנט זײַךְ פּוֹן: "שְׁלֵא עֲשֵׂנִי גוֹי!"

זעה און פּאַרשְׁטײַט און קוק: די 'עבֹדָה פּוֹן די צִדִּיקים', און זײַער 'צער', אַיִךְ זײַער פּאַרמִינעֶרט אין 'עבֹדַת־הַשֶּׁם' - ביז ווי ווייט, ביז ווי ווייט, דָּאָס דֶּערלאַנגט! - אַשְׁרֵי לָהֶם! וואוּיל איז צו זײַן).

(רבי נתן ז"ל שְׁרִייבֶט אין לְקוּט־הַלְבוֹת, פּסח ט, טו: דער עיקר 'נְפִילָה' וואָס דער מענטש פֿאַלט אַראַפּ, איז צוליב 'גְּדוּלוֹת' [גָּאוּן] - אַז ס'פֿאַסט אים נישט צו טוהן אַזאַ 'עבֹדָה' און 'פֿלאַג', כְּשֶׁעַת ווען עַר הָאָט נָאָךְ גַּאָרנישט אַויפּגעטוהן, - אַפֿעֶר דער וואָס זוכט דֵּעם 'אַמֶת', זאַגט בײַ זײַךְ אין האַרצן: אַז צוליב אַיִךְ פֿינטלעך פּוֹן אַיִן אַיִנציגן געטליכ־שׁוֹר, איז ווערד דָּאָס גאַנצע פֿלאַג כּפֿל־כּפֿלים! - און אַזײַווי דער צִדִּיק וואָס הָאָט זײַךְ דֶּערפֿרייט דורך "שְׁלֵא עֲשֵׂנִי גוֹי".)

'שְׁטִרִיכֶן' אַיִנֶס פּוֹנֵעַם אַנדֶערן, גָּאָר שְׁטאַרק! כּאַטש וואָס אונטן בײַם 'פּוֹנֵקט' זענען זײ נאַנט אַיִנֶס צום אַנדֶערן! - אַזײַווי עַס זײַגט דָּאָס דָּאָזײַן בִּילד:

קומט אַיִס: אַז אַיִב וועט עַר זײַךְ אַויסמאַלן אין זײַנע געדאַנקען: ווי עַס ווערן געצויגן 'שְׁטִרִיכֶן' פּוֹן דֵּעם 'אונטֶערשְׁטן־וועלט', אַפֿילו נָאָר ביז די 'גְּלגלים' - קומט דאָן אַיִס: אַז אַפֿילו אַיִב עַר גײט נישט אַוועק פּוֹן זײַן פֿלאַך, נָאָר [אזוי ווייניג] ווי אַ 'פֿאַדעם' - פּוֹנֵדעסטוועגן: דאַרט אַיִבן בײַ די 'גְּלגלים', ווערט עַר דערווייטערט פּוֹן דֵּעם [עקשרט] פֿלאַך וואו עַר איז דאַרט געווען פּרִיעַר, קעגנאַפֿער זײַן קאַפּ - ווערט עַר יעצט דערווייטערט 'עטליכע טויזנטער מייל', לוֹיטן שאַץ פּוֹן דָּאָס גְּרוֹיֶסקייט פּוֹנֵעַם 'אִיבְעֶרֶשְׁטן גְּלגל' קעגנאַפֿער דֵּעם 'אונטֶערשְׁטן וועלט', ווי באַוואוסט! - ווייל ס'איז דאַרטן אַרײַנגעזעצט [אינעם גלגל], 'שְׁטֶערנֶס', גָּאָר אַן קיין צאַל, און יעדן 'שְׁטֶערן' איז בֶּערָף אַזוי גְּרוֹיֶס ווי דער 'דָּאָזײַגער וועלט', און נָאָךְ גֶּרעסער! [זעה נאָך אין 'קוּט־הַלְבוֹת', ערבֿ־תּוֹמוֹת ה. כ.].

[אות ו] כְּלִישׁוֹן וּכְלִישׁוֹן ווען עַר וועט זײַךְ אַויסמאַלן אין זײַנע געדאַנקען: ווי די 'שְׁטִרִיכֶן' ווערן געצויגן ביז די 'עולמות־הַעֲלִיּוֹנִים' - וואָס אַלע 'גְּלגלים', זענען גַּאָרנישט קעגן זײַ! - קומט אַיִס: אַז ס'איז נישט דָּאָ קיין שאַץ צו די 'ווייטקייט' [העקערקייט] וואָס עַר הָאָט זײַךְ דערווייטערט [העקער געווארן] דאַרט אין די 'עולמות־הַעֲלִיּוֹנִים', דורך אַ קליין פֿיצעלע 'ווייטקייט' [העקערקייט], אַפֿילו בלוזי 'ווייניגער ווי אַ האַר' וואָס עַר הָאָט זײַךְ דערווייטערט [גערוקט העקער] און אַוועקגעגאַנגען, פּוֹנֵעַם פּרִיעַרדיגן פֿלאַך!

ווייל אַפֿילו אַיִב דָּאָ אין דֵּעם 'אונטֶערשְׁטן וועלט', הָאָט עַר זײַךְ נישט דערווייטערט און געגאַנגען [העקער], נָאָר בלוזי 'ווייניגער ווי אַ האַר'! - וואָס אין זײַנע אַיִגן איז עַר גַּאָרנישט ווייטער געגאַנגען [גאַרנישט גערוקט העקער]! ווייל דָּאָס קען דָּאָך נָאָר דער אִיבְעֶרֶשְׁטֶער אַלְיִינֶס אַפּשאַצן - מיט דֵּעם אַלעמען: דאַרטן אין די 'עולמות־הַעֲלִיּוֹנִים', איז עַר דערווייטערט [העקער] געווארן 'עטליכע טויזנטער עולמות און מייל'!

און כְּלִישׁוֹן וּכְלִישׁוֹן ווען דער מענטש גײט 'אײַן מייל' אַדער 'עטליכע מייל' אין 'עבֹדַת־הַשֶּׁם'! דעמאַלט איז: "עין לאַ רָאתָה" נכו' [נעשה למחפה לו]

ו - צוויי סארט פאלאצן

[אות א] זאלסט וויסן: אז ס'איז פארהאן צוויי סארט פאלאצן! - און 'ביידע פאלאצן זענען [ממש] גלייך, איינס צום אנדערן. אין איינס וואוינט א 'קעניג, און אין דעם אנדערן וואוינט א 'קנעכט'! - און זיכער באמת: איז פארהאן א גרויסן חילוק, צווישן דעם 'פאלאץ פונעם קעניג' און דעם 'פאלאץ פונעם קנעכט'! - נאר פונדעסטוועגן קען מען זיך זייער טועה זיין צווישן זיי!

ווייל עס איז פארהאן א 'קשר' [קניפ] וואס אסאך נפשות בינדען זיך צוזאמען, ביז ס'ווערט פון זיי א 'הויז' און א 'פאלאץ'! - ווייל זיי בינדען זיך צוזאמען איינער מיט נאך איינעם, און נאך איינער מיט אן אנדערן - ביז ס'ווערט פון זיי א 'סוד' [גרונדשטיין]! - און נאכדעם ווערט פון זיי א 'אוהל' [געזעלע]! - ביז ס'ווערט אויפגעבויט פון זיי א 'הויז' און א 'וואוינונג'!

און דער 'דאזיגער וואוינונג, איז א 'וואוינונג פארן אמת'! - און ווען מ'דארף זוכן דעם 'אמת', זוכט מען דאס אינעם 'דאזיגן וואוינונג'! - דאס הייסט: אינעם 'דאזיגן אויבנדערמאנטן 'קניפ' פון די צוזאמגעבינדענע נפשות, וואס פון זיי ווערט אט דער 'דאזיגער וואוינונג פארן אמת' ווי אויבנדערמאנט!

און דערפער האט די תורה געהייסן (שמות כג, ב): 'אחרי רבים להטת', "אז ביי א משפט דארף מען גיין נאך רוב דינים" - ווייל וויבאלד עס בינדען זיך צוזאם אסאך מענטשן, נעפינט זיך דארט זיכער דעם 'אמת', ווי אויבנדערמאנט!

*

און דאס איז דער בחינה פון (בראשית מו, כז): "כל הנפש הבאה לבית יעקב" נכל הנפש לבית יעקב הבאה מצרימה שבטיים, "אלע נפשות פון יעקב'ס שטוב וואס זענען געקומען קיין מצרים" [נענען געווען זיבעציג נפשות] - דאס הייסט: אז פון די [אינגיגענע] 'נפשות', איז געווארן דערפון 'בית יעקב'! [א גאנצע שטוב פון יעקב] - דאס הייסט: א וואוינונג'ס פלאץ, צום אמת, וואס דאס איז די בחינה פון 'יעקב', ווי עס שטייט (מירכה ג, כ): "תתן אמת ליעקב".

[אות ג] אבער זאלסט וויסן: אז אנטקעגן דעם [קניפ פון אמת], איז פארהאנען א 'קניפ פון רשעים' - אז עס נעמען זיך צוזאם אסאך נפשות פון רשעים, און ס'ווערט פון זיי א 'שטוב' און א 'וואוינונג' צו דעם 'שקר'.

און אויף דעם ווארט דער נביא (ישעיהו ח, יב): "לא תאמרו קשר לכל אשר יאמר העם הזה קשר", "איר זאלט נישט זאגן א ס'איז א בונד, אויף אלעס וואס דער פאלק זאגט אז ס'איז א בונד" [בש"י: אויף א בונד פון רשעים נאנט נישט די תורה א"חרי רבים להטת"] - ווייל (סנהדרין כו, ב): "א בונד פון רשעים, ווערט נישט גערעכנט".

און אויף דעם שטייט (שמות כג, ב): "לא תהיה אחרי רבים לרעת", דו זאלסט נישט נאכגיין נאך רוב דינים! אויף שלעכטס [אז ביי שלעכטס גייט מען נישט נאך [וב].

[אות ג] און: צווישן די צוויי אויבנדערמאנטע סארט 'בתים' [שטיבער פון אמת' און 'שקר], קען מען זיך טועה זיין - דאס הייסט: צווישן דעם אמת' מיטן 'שקר'! - ווייל דער 'שקר' פראבירט זיך צו פארגלייכן צום אמת' [אז ס'זאל אריסקוקן די זעלבע] - ווייל אויף דארט איז פארהאן א 'בונד' פון אסאך נפשות צוזאמען, און דער מענטש קען זיך נאר, און ער ווייסט נישט וואו דער אמת איז, און צו וואו ער זאל זיך דערנענטערן!

און זאלסט וויסן: אז דורך די מצוה פון פדיון שבויים, איז מען זוכה צו פארשטיין (די חילוק) צווישן די 'צוויי דאזיגע אויבנדערמאנטע שטיבער, צווישן אמת' און 'שקר', צווישן א 'קעניג' און א 'קנעכט'.

ווייל 'שקר' איז די בחינה פון א 'קנעכט', די בחינה פון ארור' - די בחינה פון (בראשית ט, כה): "ארור כנען עבד עבדים" וכו', "פארשאלטן זאל זיין כנען, א עבד צו עבדים" [זאל ער זיין].

*

[עלים לתרופה, אור ליום ו' ערב שבת קדש ויגש תקפו': וואס זאל איר דיר זאגן מיין ברודער, אביסל ווייסטו וואס טוט זיך אין מיין הארץ, מער פון דעם קען מען נישט ערקלערן בכתב.

אויב דו ווילסט דעם 'קודות האמת', אס תבקשנה כסף וכמטמונים תחפשוה' (משלי ב, ד), 'אויב דו וועסט דאס זוכן אזוי ווי מ'זוכט זילבער, און אזוי ווי מ'זוכט באהאלטענע אזירות וועסטו דאס זוכן' - זאלסטו זוכן דעם אמת' אינעם 'פאלאץ פונעם אמת' (ווי אויבנדערמאנט) וואס דאס ווערט געבויט דורך אנשי אמת, דורכן בעלי אמת'.

"אז תבין וראת ה', ודעת אלקים תמצא" (שם פסוק ה),
"דענסטמאל וועסטו פארשטיין 'דארהשם' און דאס געטליכע
וויסנשאפט וועסטו געפונען".

און זיכער ווייסטו און דו פארשטייסט וואס איך בין דיר קרמז -
ווייל דעם ענין פון דעם פאלאץ פון אמת, איז אביסל ערקלערט
אין סוף 'ספיריטועלע' (ווי אויבגעדראגט) - אבער פאקט ווייסטו
גארנישט. (זעה נאך אין לקוטיה'לכות ברכתהשחר ג יא)

[חיי מוה"רן ס' צום שיקה פון די צוויי סארט פאלאצן, אין סוף
'ספיריטועלע': ווען מען דינט השם יתברך, און מ'איז נאך אלץ
אין די בחינה פון עבד' (זעה לקוטימורה"ן ח"ב תורה ה) - איז מען נאך
אלץ אין די בחינה פון אהור' חסד'שולם.

און ס'איז אויף פארהאן ביי די קדושה, א בחינה פון עבד', דאס איז
די בחינה פון (דברים לז, ה: ויהושע א, א: "משה עבד ה").

און זאלסט וויסן: אז ס'איז פארהאן א מצוה, וואס דורך איר גייט
מען ארויס פון די בחינה פון עבד' - דאס איז די מצוה פון פדיון
שבויים.

ז - די צוויי סארט שכל'

זאלסט וויסן: אז ס'איז פארהאן צוויי סארטן שכל' -
דאס זענען די צוויי בחינות פון אהור' און 'קדש' (זעה
לקוטימורה"ן ח"א כא).

דאס הייסט: אז ס'איז פארהאן אזא סארט שכל' וואס
דאס קומט אן צום מענטש לויטן צייט, און ווי מער
עלטער ער ווערט, ווייסט ער מער.

ווי עס שטייט (איוב לב, ז): "ימים ידברו ונרב שנים ידעו
חכמה", "די טעג רעדן" (די טעג פונעם מענטש, זיין
עלטערקייט - מאכט אז ער זאל רעדן; נאך די פילע יאהרן זיינע,
זענען אים מודיע דאס קלוגשאפט).

און דער דאזיגער שכל' - דאס איז די נערשטע
אויבגעדראגטע בחינה פון אהור', וואס דאס קומט אן
מיט א שפעטערע צייט, ווייל צו דער דאזיגער
שכל', דארף מען האבן צייט.

אבער עס איז פארהאן א אנדערער סארט שכל', וואס
דאס קומט אן צום מענטש, מיט א גרויסן שפע, מיט
א גרויסן שטעלנקייט, ווייניגער פון א סעקונדע -
ווייל דאס איז למעלה מהזמן, העכער פון די צייט,
און מען דארף נישט האבן צום דאזיגן שכל', קיין
שום צייט.

און דער דאזיגער שכל' - דאס איז די צווייטע
אויבגעדראגטע בחינה פון פנים' (קדש). דאס איז די

בחינה פון יעקב, די בחינה פון אמת, ווי עס שטייט
(תהלים כד, ה): "נה דור דורשינו מבקשי פניך יעקב סלה",
"דער דאזיגער דור וואס טוען די גוטע מעשים וואס שטייט דאָרט
אויסגעזעקנט), זיי זענען ראוי צו זוכן דיין פנים דו גאט,
און זיי ווערן אנגערופן די קינדער פון יעקב, ביז
איביג".

ח - סגולה [רפואה] פאר פאקן' [שווארצע פאקן]

[אות א] נאך שבת פרשת ויחי, האט רבינו ז"ל
געזאגט: [זא] אינעם דאזיגן שלש-סעודות - איז מיר
באוואוסט [נתגלה] געווארן, די 'סגולה' [רפואה] פאר די
[קרענק] וואס הייסט 'פאקן' [שווארצע פאקן] - וואס איז געווען
זייער מסוכן'דיג, און איז שוין ברוד'השם מער נישט פארהאן היינט! -
דאס איז נישט 'ווינט פאקן' וואס מ'רופט היינט 'שטיקענפאקס'
בלעז!]

אז מ'זאל נעמען 'קרייד' [זיי פון ווייעכע ערד]! - און דריי
מאל מער ווי דאס וואג פונעם 'קרייד', זאל מען
נעמען זייער [פון געוואקסט און בלומען]! - און פון ביידע
[זייער] צוזאמען, זאל מען מאכן א 'באד' אפצובאדן
דעם קינד! - און מ'זאל דאס מאכן גלייך ווען דאס
קינד הייבט אן צו ברענען און אנגעהיצט ווערן
דערפון! - און דאס וועט בעזרת-השם העלפן, אויב
די גזירה איז נישט אזוי שטארק! - אבער אויב די
גזירה איז חסד'שולם שטארק, וועט דאס דאן נישט
העלפן!

[אות ב] און רבינו ז"ל האט געזאגט: אז די פאקן
קרענק, איז געווארן צוליב דעם 'הטאיהעגל'! - און
ס'איז שווער צו פארשטיין דעם דאזיגן זאך: עס איז
דאך ביי די אנדערע פעלקער אויף פארהאן דעם
דאזיגן קרענק?! - [דאס הייסט: אז חטא-העגל איז דאך נאר שייך
ביי אידן? איז פארוואס איז ביי זיי אויך פארהאן דעם דאזיגן קרענק?]

נאר עס שטייט אין מדרש [בראשית-רבה פח, א]: "אז
ס'וואלט געדארפט זיין, אז די פעלקער זאלן נישט
האבן קיין שום קרענק! (וויבאלד ס'קומט זיך זיי 'עולם-הזהר'
פאר זייער חלק)! - נאר כדי זיי זאלן זיך נישט
טשעפענען און רייצן מיט די אידן [ווי עס שטייט (תהלים
לט, ט): 'חורפת נבל אל תשימני', דוד-המלך געט זיך: 'דעם שאנד
פונעם שלעכטן מענטש וואס ער פארשעמט מיר, זאלסטו מיר נישט

[עבו] - דעריבער האט מען זיי געגעבן אלע קרענק וואס אידן האבן!

און אזוי ווי רש"י ערקלערט אויפן [אויבנדערמאנטן] פסוק: "הרפת נבל אל תשימני" - [נדעם שאנד פונעם שלעכטן מענטש וואס ער פארשעמט מיר, זאלסטו מיר נישט [עבו] -

ברענג אויף אויף אים [נדעם שלעכטן מענטש], 'קרעץ' און 'ווייטאג'! בדי זיי זאלן מיר נישט קענען זאגן [און פארשעמט:] 'עטס ווערט געשלאגן מיט קרענק און אונז נישט!' - און די 'דאזיגע תפלה' פון 'דוד' המקוד' האט גורם געווען, אז מ'זאל געבן פאר די פעלקער, 'סורים' און 'קרענק'!

און נאך איז שווער לכאורה: ס'איז דאך זיכער אויף געווען פארן 'הטא-העגל', דער דאזיגער קרענק?

נאר קודם איז דאס נישט געווען אזא שווערע קרענק; דאן זענען די 'פאקן' געווען, צוליב די בלוט וואס די קינד זייגט פון זיין מאמע, ווי ס'איז באוואוסט פאר די 'חממ'הרופאים' - אבער דאס איז נאך דאן נישט געווען אזא שווערע קרענק, אז ס'זאל זיין מסוכן צו שטארבן דערפון חסויש'לום, אזוי ווי יעצט. און דאס איז געווארן צוליבן אויבנדערמאנטן זינד [פון 'חטא-העגל'].

[אות ג] אויף איז דאס אביסל מרומוז אין 'ספר דרמיה', דארט ווערט דאס אלעס מרומוז אינעם זעלבן פסוק (ב. כב): "גם כי תכבסי בנתר, ותרכי לך בורית, נכתם עונך לפני", "אפילו ווען דו וועסט זיך וואשן מיט 'קרייד', און דו וועסט דיר מערן 'זייד' - איז דיין זינד פארט געצייכנט פאר מיר".

זאגט רש"י: [ענטד, דיין זינד] אויפן זינד פונעם עגל, נתר: דאס טייטש אויף לע"ז [פראנצויזיש אידש]: 'קרייד', בורית: זייד'. (קומט אויס: אז דא איז מרומוז די סוד פונעם אויבנדערמאנטן סגולה, וואס דאס קומט נאך פונעם 'חטא-העגל'. דאס איז: זיך צו וואשן מיט 'קרייד', און צו פארמערן 'זייד'). און פארשטיי וואונדער!

[זעה נאך וועגן 'פאקן': שיחות הר"ן קפט; תרימוהר"ן פב; לקוטי תפלות ח"א סו; 'מרימוהר"ת ח"א ט; אגני-ה'רב'ל; שיחות וספורים מרבנו ז"ל לר].

ט - א מעשה פונעם רבי'ס יונגע יאהרן:

איינמאל איז מען געקומען צו אים מיט א 'פדיון', אז ער זאל מתפלל זיין אויף א קינד מיטן נאמען: "שרה

אסתר בת יהודית". און ער האט געזאגט: "אז זי וועט שטארבן!" - און אזוי איז טאקע געווען. ובאלו התבות 'מתה' "ויבאש" נתגלה לו זאת. 'מתה' ו'יבאש', ראשי-תבות: ש'רה אסתר ב'ת יהודית. וי, מתה. השם ישמרנו.

האט ער געזאגט: אז ער האט דאס געוואוסט פון די 'הייליגע תורה', ווייל ער האט דעמאלס געזעהן א פסוק (שמות ז, כא): "והדגה אשר ביאר מתה ויבאש". און ביי די דאזיגע ווערטער: "מתה ויבאש", איז אים דאס נתגלה געווארן. ווייל די ווערטער: "מתה ו'יבאש", איז די ראשי-תבות: פון דאס קינד'ס נאמען: ש'רה אסתר ב'ת יהודית, וי, מתה - השם יתברך זאל אונז אפהיטן.

י - ער האט אנגעווארנט פאר זיינע מענטשן

ער האט אנגעווארנט פאר זיינע מענטשן: אז אויב ס'וועט זיך זיי חסויש'לום טרעפן א 'נישט ריינע פאסירונג' (שמואל-א ב, כו) - זאל מען גלייך תיבא-יומיד גיין אין מקנה זיך צו טובל'ן!

ווייל דורך די 'פאסירונג' חסויש'לום, ווערט דערפון וואס ס'ווערט דערפון, דעריבער איז זייער גוט: אז נאך פאר עס הייבט עפעס אן צו געשעהן דערפון חסויש'לום - זאל זיך דער מענטש מקדים זיין און זיך טובל'ן און רייניגן.

און ער האט זייער אנגעווארנט: "אז דער מענטש זאל זיך בכלל נישט דערשרעקן דערפון!" - ווייל די זארג און מרה-שחורה אויף דעם זאך, טוט זייער זייער שעדיגן.

און ספעציעל נאכדעם וואס ער האט שוין אנטפלעקט די דאזיגע 'צען קאפיטלעך תהלים' [תיקון-הפגלי] וואס זענען מסוגל צו פאררעכטן דעם דאזיגן זינד [פון פגם-הברית] - דאס זענען: ט"ז, ל"ב, מ"א, מ"ב, נ"ט, ע"ז, צ, ק"ה, קל"ז, ק"ן - ווי ס'איז שוין לאנג ערקלערט אין די געדורקטע ספרים (לקוטי-

מוהר"ן ח"א רה; ח"ב צב; ספר-המדות, קרי ח"ב ה; שיחות הר"ן קמא; תרימוהר"ן רכה).

א קלוגער מענטש פארשטייט וואס ס'איז ריכטיג פאר אים".

יא - דער בן-מלך וואס איז דערווייטערט געווארן פון זיין טאטן

נאך א מעשה, וואס דער רבי האט דאס דערציילט אין 'שבת-הנובה', און דאס איז פארגעסן געווארן:

פון א 'בן-מלך' וואס איז דערווייטערט געווארן פון זיין טאטן וכו', און ער האט זיך זייער זייער געבענקט וכו' וכו'.

און ס'איז אים אנגעקומען א בריוו פון זיין טאטן, און ער האט זיך זייער זייער געטשאטשקעט דערמיט, און ער האט זיך נאך אלץ זייער געבענקט. און ער האט געבענקט: "אז זיין טאטע זאל אים כאטש דערלאנגען זיין האנט!" - און אויב זיין טאטע וואלט אים דערלאנגט זיין האנט - וואלט ער דאס געהאלצט און געקושט.

נאכדעם האט זיך דער 'בן-מלך' מיישב געווען: "דער דאזיגער כתב, איז דאך, דאס 'האנט-שריפט פונעם קעניג אליינס' - אויב אזוי, איז דאס דאך דאס 'האנט פונעם קעניג' וכו' וכו'".

(דאס אלעס איז נישט געשריבן געווארן ריכטיג, ווייל דאס איז פארגעסן געווארן - ווייל ס'איז נישט געשריבן געווארן באצייטנס).

תם ונשלם שבח לאל בורא עולם

ברוך ה'נותן ליעף ב'ח,
ולאין אונים עצמה ירבה"

(ישעיהו מו, כט).

"געלויבט איז דער אייבערשטער,

"וואס ער גיבט ב'ח פאר די מיידע;

און פאר דעם וואס האט נישט קיין ב'ח,

טוט ער מערן שטארקייט".

דעמאלס האט ער געזאגט: אז ווער ס'וועט זוכה זיין דאס מקיים צו זיין, צו זאגן די דאזיגע אויבנדערמאנטע 'צען קאפיטלעך תהלים' [תניחור הפללי], אין יענעם טאג וואס דאס וועט אים חס'ושלום פאסירן - וועט דאן זיכער פארראכטן ווערן זיין זינד, און ער דארף זיך מער נישט זארגן!

און זיין עיקר פונזה איז געווען: אז דער מענטש דארף זיך בכלל נישט דערשרעקן און זיך פארבטן פון אעלכע זאכן, און ער זאל בכלל נישט טראכטן קיין מחשבות אין דעם זאך!

נאר ער זאל זיין ווי א גיבור חיל, צו שטיין קעגן זיין תאוה. און ער זאל זיך אינגאנצן מסיח דעת זיין דערפון, און זיך בכלל נישט דערשרעקן. און "דער באשעפער וועט טוהן וואס איז גוט אין זיינע אויגן" (על-פי שמואל'ב, יב), וואס ער וויל.

און דער רבי האט מרמז געווען אין זיינע ווערטער: אז דאס איז דער בחינה פון דער פגם פון 'דוד המלך' גלוי'השלום, ביי 'די מעשה פון 'בת-שבע' (שמואל'ב, פרק יא), און ער האט דאס נישט גוט ערקלערט.

און מען דארף זיך זייער זייער שטארקן מיט שמחה שטענדיג. און ער זאל בכלל נישט ווערן געפאלן ביי זיך, פון קיין שום זאך אויף דער וועלט, אפילו אויב עס וועט איבערגיין אויף אים כאטש וואס ס'זאל נאר זיין.

און אויב ער וועט זיין שטארק ביי זיך, און ער וועט זיך בכלל נישט דערשרעקן, און ער וועט גארנישט טראכטן קיין 'מחשבות' (וואס מ'רופט דאס: 'איבערטראכטן'), און ער וועט גיין מיט זיין תמימות מיט שמחה - וועט ער צום סוף זוכה זיין אריבערצוגיין אויף אלעם בשלום.

און אויב ער וועט זיין שטארק ביי זיך, און ער וועט זיך בכלל נישט דערשרעקן, און ער וועט גארנישט טראכטן קיין 'מחשבות' (וואס מ'רופט דאס: 'איבערטראכטן'), און ער וועט גיין מיט זיין תמימות מיט שמחה - וועט ער צום סוף זוכה זיין אריבערצוגיין אויף אלעם בשלום.

און די דאזיגע זאכן, קען מען נישט ערקלערן שריפטלעך. "ויערום יבין לאשורו" (משלי יד, טו). "און

דער געווינער אויף די שיחות פון נאך די מעשיות 1 איז שמעון צוקער, ירושלים (לעצטע פיר נומערן פון טעל. 7258)

צו ענטפערן די בחינות און אריינגיין אינעם גורל,

02-5-3333-72

646-585-3040

בחינה אויף סיפורי מעשיות די שיחות פון נאך סיפורי מעשיות - (2)

- א. עס איז זייער טייער דאס וואס דער צדיק גייט אין די הויכע וועלטן
- ט. ווער וואוינט אין די צוויי פאלאצן?**
- אין ביידע וואוינען קנעכט
- אין ביידע וואוינען קעניגן
- אין איינע וואוינט א קעניג אין איינע א קנעכט
- י. איז דא א חילוק צווישן די צוויי פאלאצן?**
- זיי זענען אויס די זעלבע
- באמת איז דא גרויסע חילוק צווישן זיי ביידע
- ביידע תשובות זענען ריכטיג
- יא. דורך וועלכע מצווה זאגט אונז דא דער רבי, איז מען זוכה צו וויסן די חילוק צווישן זיי?**
- צניעות
- תפילין
- פדיון שבויים
- יב. וואספארא סגולה זאגט דער רבי אויף פאקין ר"ל?**
- מימאכט א באד פאר די קינד מיט קרייד און דריי מאל אזויפיל זיין
- מימאכט א באד פאר די קינד מיט זיין און דריי מאל אזויפיל קרייד
- מימאכט א באד פאר די קינד מיט קרייד און צוויי מאל אזויפיל זיין
- יג. פון וואס איז געקומען די קרענק ביז א סכנה ר"ל?**
- פון נישט א קלארע לופט
- פון געוויסע עסן
- פון חטא העגל
- יד. וואס זענען די צעהן קאפיטלאך תהלים וואס ווערן אנגערופן תיקון הכללי?**
- ט"ז, ל"ב, מ"א, מ"ב, נ"ט, ע"ז, צ', ק"ה, קל"ז, ק"י.
- י"ג, ל"ב, מ"א, מ"ב, נ"ט, ע"ז, צ', ק"ה, קל"ז, ק"י.
- ט"ז, מ"ג, ל"א, מ"ב, נ"ט, ע"ז, צ', ק"ה, קל"ז, ק"י.
- טו. פארוואס איז נישט גוט אראפגעשריבן די מעשה וואס דער רבי האט דערציילט שבת חנוכה?**
- ווייל דער רבי האט עס דערציילט נאר מיט רמזים
- ווייל מ'האט עס נישט גלייך אראפגעשריבן
- ווייל מ'האט עס לכתחלה נישט קלאר אראפגעשריבן
- טז. וואס לערנסטו זיך פון די ביטל וואס עס שטייט יא אראפגעשריבן?**
- ווי שטארק מ'קען זיך מחיה זיין מיט א ספר (כתב פון מלך)
-

- א. וואס דערציילט אונז דער רבי? אז ס'איז געווען א צדיק וואס ס'איז געפאלן אויף אים?**
- עצבות - טרויער
- כבוד - שווערקייט
- עצבות וכבוד גדול - א גרויסע טרויער און שווערקייט
- ב. וואס האט אים דער בעל דבר געטראפן אין יעדע שמחה?**
- עצבות
- גאווה
- שקר
- ג. וואספארא שמחה האט ער ביים סוף געטראפן וואס איז נישט געלונגען פאר'ן בעל דבר עס צוגושטערן?**
- אז ער האט געטוהן א גרויסע מצווה
- אז ער האט געלערנט אסאך שעות
- אז דער בעשעפער האט אים נישט געמאכט א גוי - שלא עשני גוי
- ד. צו וועלכע שמחה איז דער צדיק אנגעקומען דורך דעם?**
- צו די שמחה פון א חתונה
- צו די שמחה וואס משה רבינו האט געהאט ביי מתן תורה
- צו די שמחה וואס משה רבינו האט געהאט ווען ער האט מקבל געווען די לוחות
- ה. וואו ווייט איז דער צדיק געפלויגן אין די הויכע וועלטן בשעת ער איז געווען פרייליך?**
- ווי איין האר
- ער האט זיך בכלל נישט געריט
- אפאר טויזענטער מייל
- ו. איז דער צדיק אראפ די זעלבע וועג וואו ער איז ארויף?**
- יא
- ניין
- דער רבי רעדט נישט דערפון
- ז. צו וואו איז דער צדיק אנגעקומען ווען ער איז אראפ דא אויף דער וועלט?**
- פונקט צו די זעלבע פלאץ וואו ער איז פריער געווען
- מיט אפשר א האר געריקט פון דער פלאץ וואס ער איז פריער געווען
- אפאר טויזענט מייל ווייט פון וואו ער איז פריער געווען
- ח. וואס זאגט אונז דער רבי האט מען אים געוואזן מיט דעם?**
- אז א צדיק קען אנקומען צו הויכע וועלטן
- אז עס איז זייער טייער יעדע ריר וואס א מענטש רירט זיך אויף דער וועלט פארן אויבערשטן

4:15 פתיחת שערים

4:30 פתיחה

4:45 כתר

4:50 תיקון הכללי לראש השנה

5:10 סיום על ספה"ק סיפורי מעשיות

5:30 התחלת ספה"ק סיפורי מעשיות

5:50 וואו איז דער דויבער?

6:50 גודלות

7:15 מנחה

מאנטאג פרשת חקת

א' ראש חודש תמוז

אולם אוהל פיגא

רחוב אדמו"ד מבעלזא 8,

בית שמש

בשעה 4:00

אויף קנעסל 3 וועט מען קענען הערן בעס"ה מודעות און אנווייניגשאַסן

מען בעט זי חשוב'ע קינדער זאלן אמת'אל זיין אלס זעך הייליגער מענטש
זאלן בעשענשאַסן כבוד שמים און כבוד פאקן פאר די צביון.